

Данашња, али не и савремена уметница

У уметности се осећа засићење свим оним што је брзо, кратко и забавно, каже Адриана Поповић, вајарка

Учинило ми се да је то моја прича пошто је и мој идентитет разапет између Француске и Србије и пошто сам од тог свог дуалог идентитета направила своју уметност, каже Адриана Поповић, вајарка, која је заједно са професорима и докторантима Универзитета Париз 1 Пантеон-Сорбона била у посети Београду и Сирогојну, у оквиру Летње школе „Укрштена историја студија баштине и музеологије 1950–2015“.

Уметница која је рођена у Паризу, где такође живи и ради, каже да је Србија у њеном животу више присутна као креативна енергија, дух, порекло, јер не долази довољно често. Чак је и дан-данас то више она Југославија него Србија, јер своје одморе проводи на Врнику, малом острву у Корчуланском архипелагу, где су њени родитељи купили кућу још крајем шездесетих година прошлог века.

Кћерка сликара Љубе Поповића, докторирала је на Сорбони, а тема њеног доктората је „У потрази за мултиплицираним телом“, са поднасловом „Микроотпор против насиља имажинарног света“ („Моје скулптуре су мој мали, микроопринос против тог насиља“, наглашава), чије је неке делове искористила на овом скупу, на коме је представила своју уметност са аспекта данашње проблематике. Говорила је о пластичној уметности и приказала своју скулптуру „Балканске нарикаче“, насталу по узору на три мудра мајмуна („не гледај, не слушај и не говори зло“). Указала је и на то да у уметности данас има све мање и мање технике и све мање места где та техника може да се учи. На примеру Мештровића говорила је да се то техничко наследство губи.

Докторат је, каже, писала више од десет година, јер јој је било важно да

разуме оно што сама ствара. Имала је проблем да нађе своје место у уметности, јер је занимају стари мајстори и користи класичне технике и класичан материјал који постоји од праисторије (гали у теракоти, а одозго патинира керамиком која личи на бронзу).

– Кад радим скулптуру, најважније ми је да прво успоставим људску фигуру, да урадим перфектну форму, а после крећем у креацију, додајем нешто барокно – каже.

– Данас су, међутим, галерије и музеји пуни савремене уметности, а то су перформанси, видео, музика „свапта и ништа“ – додаје. Пуно је читала и нарочито јој је помогла књига „Парадигма савремене уметности“ француске социолошкиње Натали Ајниш која је објаснила да постоји данашња уметност која се не може свести под „савремену уметност“.

– Тако сам схватила да сам представница данашње, али не и савремене уметности – каже Адриана Поповић. – То не значи да сам против савремене уметности. Неки пут је то успело размишљање и понекад пронађем нешто што ми је блиско или ме додирне, као што је, на пример, „land art“, уметност у простору, у природи. Нарочито волим рад Ендрија Голдсвортија, али признајем да ми се чешће дешава да кад уђем у музеј помислим да ме замлаћују и да одатле не изађем пуна енергије и креативности, већ ми често буде мука, а мислим да то није циљ уметности – истиче Адриана Поповић.

Наша саговорница тврди да је још већи проблем то што они који не раде савремену уметност више немају право гласа, јер су капиталисти узели све музеје под своје и више нико не може дружије да се изрази. Све је мање галерија, каже, које су спремне да

Фото Г. Поповић

Адриана Поповић

излажу оно што није савремена уметност и зато је веома тешко преживети, ако радите нешто друго.

Са докторатом је имала среће (пре тога је завршила три факултета: географију, археологију и вајарство), јер је изабрала ментора који има широк поглед на уметност. Пјер Баке је пр-

и Родена, али је открила да еротика у њиховим скулптурама не може да се проучава са аспекта разлике између женског и мушког приступа, јер Камид није имала слободу у свом стваралаштву, што се види из писама талаших званичника које је добијала.

– Скулптура „Валцер“ приказује пар који игра и само горњи делови тела су наги, мада је она хтела да буду наги потпуно. Али, тада жена то није смела да ствара – објашњава Адриана Поповић.

Одушевљена је музејом „Старо село“ у Сирогојну, тврди да је београдска школа музеологије веома јака и помиње наше стручњаке:

Ирину Суботић, Ненада Макуљевића, Милана Поповића, Николу Крстовића... Кад је реч о француским гостима на летњој школи, посебно истиче Доминика Пулоа.

У Француској се, каже, осећа енергија за неким другим животом, другим светом, има пуно малих иницијатива, али све за сада остаје без реализације. Још за време председничких избора 2007. говорила је да ће гласати за Жозеа Бовеа, јер је „добро да постоји неко ко из корена чула генетски модификоване производе“. Као антиглобалиста, односно алтермондијалиста, залаже се за свет у коме економија неће убијати планету, већ у коме ће људи једни другима да помажу.

– Треба наћи утопију да људи поново могу да сањају. У ваздуху се осећа да ће у једном тренутку нешто морати да искрене. Као што се и на пољу уметности осећа засићење свим оним што је брзо, кратко и забавно и потреба за нечим што је дубоко, као добра књига коју можеш да прочиташ десет пута и да сваки пут у њој нађеш нешто ново – закључује Адриана Поповић.

Гордана Поповић